

Μεταξύ του αιώνιου και του γήινου πλούτου (Κυριακή IB´ Ματθαίου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο νέος του σημερινού Ευαγγελίου είναι «πλούσιος σφόδρα» (=πάρα πολύ). Παρ' όλο τούτο ποθεί και την αιώνια ζωή, τον Παράδεισο. Είναι γι' αυτό που καταφεύγει στον Χριστό και ζητεί να πληροφορηθεί με ποιό τρόπο θα κληρονομήσει την αιωνιότητα. Φαινόταν πως βρισκόταν σε καλό δρόμο, πως τηρούσε τις θείες εντολές, αλλά στο τέλος απέτυχε. Έμεινε έξω του θείου νυμφώνα. Γιατί όμως; Ας δούμε την περικοπή.

1. Διχασμένος εσωτερικά

Ο πόθος του νέου δεν ήταν όλος για την αιώνια ζωή. Η αγάπη του ήταν μοιρασμένη στον Θεό και τα υλικά αγαθά και δυ-στυχώς, περισσότερο στα δεύτερα. Αυτό είναι αναίρεση της πρώτης εντολής, που ζητεί για τον Θεό την πρώτη αγάπη. Νόμιζε πως η Βασιλεία του Θεού μπορεί να κερδηθεί με μια μικρή θυσία, με κάποιο έργο, έκτος του εαυτού του, που να μην του κόστιζε και πολύ. Γι' αυτό και ρωτούσε τον Χριστό: «τί ποιήσας» (=τί πρέπει να κάνω;). Αν ήταν δυνατό, θα ήθελε να κάνει κάτι μικρό, αλλά να μείνει άθικτος ο όγκος των φθειρομένων θησαυρών του. Λέγεται πως και την αιώνια ζωή τη ζητούσε, για να έχει τη δυνατότητα να απολαμβάνει τα υλικά αγαθά του αιώνια. Η αιώνια ζωή δεν ήταν ο σκοπός της ζωής του, αλλά μέσο για πραγματοποίηση χαμηλών σκοπών.

Μεταξύ του αιώνιου πλούτου της Βασιλείας του Θεού και της αστάθειας του γήινου πλούτου, προτίμησε τον δεύτερο.

2. Η καθοδήγηση του Κυρίου

Ο Κύριος βλέπει που βρίσκεται το εμπόδιο του νέου για την κληρονομιά της αιώνιας ζωής. Βλέπει που είναι προσκολλημένη η καρδιά του και θέλει να τον βοηθήσει σε ένα ανέβασμα από τα γήινα, σε μια αλλαγή νοοτροπίας, για να στρέψει την προσοχή του στον Θεό. Αν θελήσει να συμβάλει και ο ίδιος σ' αυτό, θα πρέπει σιγά-σιγά να αρχίσει να μειώνει την αγάπη του στα χρήματα και τα κτήματα, για να ξυπνήσει μέσα του ο πόθος του Θεού και της Βασιλείας Του, μέχρι σημείου που να του γίνει «μανιακός έρωσ» και ακατάσχετη «μέθη». Τότε τα δύσκολα γίνονται εύκολα.

Το πρώτο βήμα που του υποδεικνύει ο Χριστός, είναι να τηρήσει τις Νομικές εντολές. Ο νέος απαντά στον Χριστό, πως αυτές τις εντολές τις έχει τηρήσει. Και ο Χριστός του υποδεικνύει την τελειότητα.

3. Η τελειότητα

«Πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς, και έξεις θησαυρόν εν ουρανώ και δεύρο ακολούθει μοι». Με τα λόγια αυτά ο Κύριος θέλει να του υποδείξει, ότι η αιώνια ζωή δεν είναι κάτι μακρυνό, δεν είναι μια μεταθανάτια κατάσταση, αλλά η ζωή με τον Χριστό, το «ακολούθει» μοι. Αυτό είναι το «ένα» που του λείπει. Από τη στιγμή που θα ακολουθήσει τον Χριστό και θα δώσει σ' Αυτόν όλη την καρδιά του, αρχίζει η αιώνια ζωή. Μόνο που ο Χριστός τον θέλει ολόκληρο και όχι διασπασμένο και μοιρασμένο στον κόσμο και σ' Αυτόν. Το «ακολούθει» μοι θα τον αναδείξει

Μα-θητή και Απόστολο. Γι' αυτό και απαιτούνται εκ μέρους του με-γάλες θυσίες, όπως η προσφορά του πλούτου του στους πτωχούς. «Πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς», του είπε ο Χρι-στός. «Πάντα», όλα, χωρίς εξαίρεση, γιατί και λίγα αν κρατήσει, θα υποκύπτει στον πειρασμό να τα αυξήσει και θα υποδουλωθεί σ' αυτά. Από την πολυκτημοσύνη του υποδεικνύει τη σωτήρια ακτημοσύνη.

Όλα αυτά, που για σένα είναι η ασφάλειά σου, ξέκαμέ τα και ασφαλίσου σ' Αυτόν, που τρέφει τα πετεινά και ενδύει τα «κρίνα του αγρού». Και σαν ανταπόδοση για όλα όσα θα απολέσεις, «έξεις θησαυρόν εν ουρανών». Θα συναριθμηθείς στους «διά Χρι-στόν» πένητες, αλλά θα πλουτίσεις με ουράνιους θησαυρούς, θα κερδίσεις τον 'Ιησού, που είναι «πλούτος αδαπάνητος και μη κενούμενος». Αυτός είναι ο μισθός σου από την απώλεια. Ασύγ-κριτα πιο πολλά από όσα αφήνεις. Το «ακολουθεί» μοι, όμως, πε-ριλαμβάνει και την έσχατη απώλεια, ενδεχόμενη σφαγή και χύσιμο του αίματός σου, δηλαδή στ' αχνάρια του Κυρίου. Όλα αυτά που αναφέραμε, συνθέτουν την πρώτη εντολή της ολοκληρωτικής αγάπης στον Θεό. Και με το «διάδος πτωχοίς», είναι η δεύτερη εντολή της αγάπης στον πλησίον. Και με τις δύο κερδίζεται η αιώνια ζωή.

Εκείνος που σκοτίζει τα μάτια της ψυχής, δεν άφησε τον νέο να δει την αληθινή πορεία προς την αιωνιότητα. Τον παραπλάνη-σε να προτιμήσει τους επίγειους θησαυρούς και γι' αυτό «απήλθε λυπούμενος», για να μείνει δέσμιος στον ατομισμό του και σ' αυτά που τον «γεμίζουν». Δεν μπόρεσε ή μάλλον δεν θέλησε να απαρνηθεί τον παλαιό εαυτό του. Και στο τέλος δεν είχε εμπιστοσύνη στον Χριστό. Από κάθε άλλη απώλεια, που είναι αναγκαία για τη σωτηρία του, προτίμησε την απώλεια του Χριστού και της αιώνιας ζωής, δηλαδή την απώλεια της σωτηρίας του. Ενώ άκουσε τα λό-για του Χριστού, δεν θέλησε να τα εφαρμόσει.

Αν ποθούμε τη σωτηρία μας και μας ενδιαφέρει πραγματικά η αιώνια ζωή, ας προσέξουμε, «μετά φόβου και τρόμου», να μη κά-νουμε την επιλογή του νέου στην πρώτη προτίμηση της ζωής μας. Τα πλούτη είναι μεγάλος πειρασμός, αλλά και περισπασμός για όσους θέλουν να σωθούν. Και αν δεν έχουμε πλούτη και μόνη η επιθυμία και η δίψα τους είναι μεγάλη ζημιά. Ο «έρωτάς» μας στα ρέοντα πλούτη, δεν προέρχεται από τις επίγειες ανάγκες μας, αλλά από αφροσύνη.

Στο «πάντα όσα έχεις πώλησον», δεν είναι μόνο τα υλικά αγαθά, ερμηνεύουν οι Πατέρες, αλλά και πάντα τα κτήματα - πάθη και θελήματα αμαρτωλά, που μας αποκλείουν από την αιώνια ζωή. Να τα πωλήσουμε, θα πει να νεκρωθούμε από όλα, να αποβάλουμε τον παλαιό άνθρωπο, για να ζήσουμε με τον Κύριό μας Ιησού, που είναι η αληθινή και αιώνια ζωή.

(Πηγή: Παύλου Μουκταρούδη, Θεολόγου, Διήρητο διά των σπορίμων, έκδ. Ι. Μ. Λεμεσού 2008, σσ. 245-248)